

De col·laboració

El llatí com a llengua mèdico-científica universal

per

J. TRAGANT

AMB aquest títol, ha sortit publicat un article signat pel Dr. J. Noir, a la revista *Unfia* (febrer, 1929), portaveu de l'Associació mèdica franco-ibero-americana resident a París, però amb branques a totes les nacions de parla derivada del llatí.

Diu en l'esmentat article que en la darrera assemblea de la "Unió medical llatina" s'acordà que cada article de la revista vagi seguit d'un petit resum en llatí.

Respon aquesta idea a la proposta feta pel Dr. Artigues, president de l'U. M. F. I. A. en la revista *Médecine Internationale*, proposant el llatí com a llengua científica internacional.

És realment veritat que tenim necessitat d'adoptar una llengua científica, la qual en caràcter d'única ens permeti de conèixer amb facilitat allò que en les diferents nacions mundials es treballa i es publica en bon nombre d'idiomes.

Aquestes dificultats poden resoldre's amb relativa facilitat quan es tracta de publicacions que encara que escrites en diferents llenguatges hom es pot recloure al seu despatx i amb paciència, temps i ajuda d'algun diccionari, posar-se al corrent de l'estat de la ciència estrangera.

Però aquestes dificultats creixen de manera extraordinària quan es tracta de l'assistència personal a un Congrés internacional de Medicina.

Ja és sabut que en els esmentats congressos s'admeten com a idiomes oficials, i com a mínim, el francès, l'anglès i l'alemany, i que després d'una comunicació en francès pot venir-ne una altra en anglès o en alemany, i que les discussions científiques es fan alternant-se en dos o

tres idiomes pel mateix tema, i encara que admetem que són els metges les persones que més idiomes coneixen, comparat amb les altres carreres universitàries, són molt pocs els que estan capacitats per a sostenir una tan forta gimnàstica cerebral, la qual cosa fa que per a molts aquests congressos restin reduïts a un motiu d'esbarjo i d'excursió i amb poc profit científic.

Qui sap si els idiomes són la causa principal de què del nostre país assisteixin pocs metges als congressos internacionals que es fan fora de la nostra pàtria i, encara que sempre hi hagi algun cap de brot que dignament ens representi, hem de reconèixer que a Barcelona són pocs més dels dits d'una mà els que estan en condicions d'entendre i de parlar els tres idiomes que hem anomenat oficials.

Per aquest motiu, a la proposta del Dr. Artigues ens hi hauríem de sumar tots amb entusiasme, acceptar-la tal com l'ha proposada i fer els possibles per a portar-la a cap.

Amb la proposta esmentada veiem la manera més planera com podríem estar en els Congressos mèdics de tot el món sense fer cap paper ridícul, a la vegada que d'aquelles reunions en treuríem tot el profit científic que se'n pot treure, així com també prendre part en les discussions i exposar els nostres treballs o els nostres dubtes amb tanta de facilitat com si parléssim en català, puix que el llatí podria esdevenir per a nosaltres tan fàcil com la nostra mateixa parla.

Dec fer avinent que no vull pas dir amb això que l'estudi del llatí sigui molt fàcil ni que n'hàgim de saber-ne tant com en Ciceró, ja que jo sóc